

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci **žalobce J. K.**, zastoupeného Mgr. Pavlou Rojarovou, advokátkou se sídlem Uherský Ostroh, Veselská 710, proti **žalované České správě sociálního zabezpečení, se sídlem Praha 5, Křížová 25**, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2004 č. j. 22 Cad 20/2004 – 27,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 13. 5. 2004, kterým bylo zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 12. 2. 2004. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o plný invalidní důchod pro nesplnění podmínek ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb. Soudní řízení bylo zastaveno vzhledem ke zpětvzetí žaloby, které stěžovatel učinil při jednání soudu dne 13. 5. 2004.

V podané kasační stížnosti stěžovatel namítal, že úkon zpětvzetí žaloby učinil pod vlivem osobnosti soudkyně JUDr. L., která mu opakovaně doporučovala žalobu stáhnout

a on, jako osoba práva neznalá, nedovedl odhadnout důsledky svého jednání. Z posudku Posudkové komise MPSV ČR v Brně ze dne 21. 4. 2004, který je součástí spisu, vyplývá, že podle psychiatrického nálezu MUDr. V. H. trpí stěžovatel hypoprosexií, tedy má sníženu volní stránku rozhodování. Z posudku je proto zřejmé, že má určité psychiatrické problémy. Soud vzhledem k těmto okolnostem a tomuto posudku měl důsledně poučit stěžovatele o jeho procesních právech a povinnostech, což se nestalo. Stěžovatel neměl možnost konzultovat své jednání s právním zástupcem a tím mu bylo znemožněno náležitě uplatňovat v řízení svá práva. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby napadené usnesení bylo zrušeno a věc vrácena Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Ze soudního spisu Krajského soudu v Brně Nejvyšší správní soud zjistil, že na č. 1. 20 a 21 je založen posudek PK MPSV ČR pracoviště Brno ze dne 21. 4. 2004, jehož součástí je i nález MUDr. V. H. ze dne 16. 4. 2004. Ten popisuje zdravotní stav stěžovatele tak, že jmenovaný je lucidní, orientován, aktuálně bez bludné produkce, deprese zmírněna, trvá nosofobie, hypochondrie, hypoprosexie a funkční poruchy paměti. Na č. 1. 22 se pak nachází předvolánka k soudnímu jednání na den 13. 5. 2004, která byla stěžovateli doručena dne 29. 4. 2004 spolu s citovaným posudkem PK MPSV ČR. K posudku se stěžovatel vyjádřil nesouhlasně ve svém podání ze dne 7. 5. 2004. Z protokolu o jednání ze dne 13. 5. 2004 (nesprávně uvedeno dne 10. 5. 2004) pak Nejvyšší správní soud zjistil, že před zahájením jednání byli oba účastníci poučeni podle ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. a vyzváni k vyjádření, zda vznášejí námitku podjatosti vůči soudci rozhodujícímu ve věci či přítomné zapisovatelce. Žádný z účastníků tuto námitku neuplatnil. Po provedení důkazů je v protokolu zachycen projev vůle stěžovatele, v němž uvedl, že i když má zdravotní potíže a je přesvědčen, že lékaři v místě jeho bydliště jsou vůči němu zaujati, prohlašuje, že žalobu ze dne 13. 2. 2004 bere zpět a navrhuje zastavení řízení. Dále stěžovatel uvedl, že vyčká výsledku vyšetření ze dne 20. 5. 2004 pro podezření ze sklerosy multiplex a teprve poté eventuálně znovu podá žádost o příslušnou dávku. Protokol o jednání stěžovatel vlastnoručně podepsal. V následném podání ze dne 17. 5. 2004 stěžovatel uvedl, že měl zájem před soudem uvést důkazy vedoucí k podezření o podjatosti obvodní lékařky MUDr. K. a ovlivnění dalších lékařů a také o neposkytnutí potřebných informací pro posouzení žádosti o plný invalidní důchod. Při soudním jednání mu bylo třikrát doporučeno stažení žádosti s tím, že může žádat znovu, třeba za dva měsíce, že se mu určitě nějaké zdravotní potíže zhoršily a dosažení šestnácti bodů k plnému invalidnímu důchodu není tolik. Stěžovatel souhlasil se stažením žádosti, následně si však uvědomil, že to byl na něj vlastně nátlak, protože odporovat soudci v daném okamžiku neměl odvahu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Krajského soudu v Brně podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. v mezích stížních bodů a dospěl posléze k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Podstatou stěžovatelových námitek je tvrzení, že úkon zpětvzetí žaloby nebyl při jednání Krajského soudu v Brně učiněn svobodně a krajský soud proto neměl zákonný důvod pro zastavení řízení. Nejvyšší správní soud však názor stěžovatele nesdílí. Stěžovatel svá tvrzení o nátlaku učiněném samosoudkyní JUDr. E. L. nedoložil, ba ani nepoukázal na žádné důkazy, které by tomuto nasvědčovaly. Jediným důkazem ve věci je protokol o jednání soudu ze dne 13. 5. 2004, který stěžovatel podepsal, jenž však neobsahuje nic, co by jeho tvrzení prokazovalo. Stěžovatel byl předepsaným způsobem poučen o možnosti vznést námitku podjatosti a poté byly provedeny důkazy shromážděné v rámci přípravy jednání, včetně posudku PK MPSV ČR pracoviště Brno ze dne 21. 4. 2004. Vyhlášené usnesení bylo odůvodněno a stěžovateli bylo rovněž dáno poučení o možnosti podat kasační stížnost. Protokol byl hlasitě diktován, takže stěžovatel byl s jeho obsahem seznámen. Stěžejní důkaz ve věci - výše citovaný posudek PK MPSV ČR byl stěžovateli

doručen dokonce již přede dnem jednání, a to dne 29. 4. 2004, stěžovatel k němu zaujal svoje stanovisko v podání ze dne 7. 5. 2004. Pokud měl v úmyslu nechat se zastoupit při jednání advokátem, měl na jeho zajištění v době od doručení posudku do dne jednání soudu dostatek času. Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že Krajský soud v Brně splnil vůči stěžovateli všechny procesní povinnosti a nepřípustný nátlak není doložen. Dále k věci Nejvyšší správní soud uvádí, že nepovažuje za prokázané tvrzení stěžovatele o snížení volní stránky rozhodování a neschopnosti odhadnout důsledky svého jednání pro neznalost práva. Nález MUDr. H. z 16. 4. 2004 sice udává u stěžovatele hypoprosexii, tedy poruchu pozornosti a soustředění, zároveň však uvádí, že dotýčný je lucidní, orientovaný a bez bludů. Stěžovatel ostatně není zbaven ani omezen ve způsobilosti k právním úkonům. Tvrzení stěžovatele není podpořeno ani jeho vyjádřením při jednání soudu. Za situace, kdy je zákonnost napadeného správního rozhodnutí posuzována podle skutkového a právního stavu v době jeho vydání a kdy dosud provedené důkazy důchodovému nároku stěžovatele nesvědčily, je zpětvzetí žaloby a případné podání nové žádosti o dávku důchodového pojištění s ohledem na nově se vyskytnuvší choroby logickým krokem, z něhož závažné duševní postižení či snížení volních schopností stěžovatele bez dalšího dovodit nelze. Nejvyšší správní soud tedy považuje zpětvzetí žaloby učiněné stěžovatelem za úkon svobodný, vážný, určitý a srozumitelný a jako takový za dostatečně odůvodňující přijetí usnesení o zastavení řízení. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně je v souladu se zákonem a kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 7. dubna 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu